

Tanrı'nın Yargı Saati Geldi - Numara Bir

Dirilerin Yargılanması ve 11 Eylül'ün Peygamberlik Açısından Önemi

Jeff Pippenger

2024-12-18

Epeydir, hatta 11 Eylül'ün hemen sonrasında beri, yaşayanların yargısının 11 Eylül'de başladığını sürekli olarak öğretiyoruz. Bunu, tamamen farklı açılardan destekleyen pek çok Kutsal Kitap tanıklığından anladık. Temmuz 2023'ten beri, 11 Eylül'de başlayan yaşayanların yargısına ilişkin, 11 Eylül'den kısa süre sonra keşfettiklerimize kıyasla daha da fazla ayrıntı öğrendik. Yaşayanların yargısı neden 11 Eylül'de başladı? Kutsal Kitap'taki yaşayanların yargısı nedir?

Vahiy Kitabı'nın ilk bölümünde, Mesih hakkında belirtilen en temel özellik, O'nun Alfa ve Omega, Başlangıç ve Son, İlk ve Son oluşudur. O, Yuhanna'ya geçmişte olmuş olanları yazmasını buyurduğunda, karakterinin tam da bu niteliğine bir örnek sunar; çünkü böyle yapmakla Yuhanna aynı zamanda gelecek olanları da yazmış olacaktı. İsa her zaman sonu başlangıçla açıklar. O böyledir.

Kutsal Kitap, İsa'yı Söz olarak tanımlar. Kutsal Kitap'taki ilk kitap olan Yaratılış, 'başlangıç' anlamına gelir. Kutsal Kitap'ın son kitabı Vahiy'dir ve Yaratılış kitabında ilk kez sunulan gerçekler Vahiy kitabında ele alınır. Yaratılış Alfa'dır ve Vahiy Omega'dır; birlikte Söz'ü oluştururlar ve Söz de Alfa ve Omega olan İsa'dır. Tanrı'nın imzası, yani adı, Kutsal Kitap'taki her peygamberlik metninin içinde yazılıdır. Bu imza, metindeki ışığın gerçek olduğunu doğrular.

Bir peygamberlik pasajının yorumu, Tanrı'nın imzasını, yani O'nun adını ve karakterini, taşıyorsa, yorum yanlıştır. Tanrı'nın peygamberlik sözünü yorumlarken devreye sokulması gereken başka kriterler de vardır; ancak kişi hangi kriteri uygularsa uygulasin, kriter Tanrı'nın sözünde tanımlanmış olmalıdır. İnsan ürünü kriterler yoksa, insan ürünü yorumlar da daha az olur. Peki, neden? Peki, ne? 11 Eylül'de başlayan, Kutsal Kitap'a göre yaşayanların yargısı mı?

İsa Mesih, Vahiy kitabında kendini tanıtırken kendisini başlangıç ve son olarak tanımlar ve karakterinin bu niteliğinin neyi ifade ettiğini göstermek için peygamber Yuhanna'yı kullanır. Kitabın tamamının mesajını, kendisinin bir vahyi olarak belirler. Yuhanna'ya, o sırada Yuhanna'nın dünyasında var olanları yazmasını emreder; böylece Yuhanna, dünyanın sonunda olacak olanları kayda geçirmiş olacaktı. Yuhanna, Hristiyan kilisesinin başlangıcında on iki önderden biriydi ve bu nedenle Yuhanna, Hristiyan kilisesinin sonunu, Vahiy 7. bölümdeki yüz kırk dört bin ve büyük kalabalıkla temsil edildiği üzere, örneklemektedir.

Kutsal Kitap'a göre mantık şöyledir: İsa, her şeyin onun aracılığıyla yaratıldığı Söz'dür; Babasıyla birlikte ezelden beri var olan Söz'dür ve O aynı zamanda Kutsal Kitap'tır; çünkü O Tanrı'nın Sözü'dür. Tanrı'nın Sözü'nün son mesajında ortaya konan Mesih'in karakterinin ilk niteliği şudur: Bir şeyin sonunu, o aynı şeyin başlangıcıyla gösterir. Tanrı'nın karakterine dair bu gerçek, bir kişinin Kutsal Kitap çalışmasına uygulanmazsa, yaşayanların yargısının ne olduğunu, neden 11 Eylül'de başladığını ve daha da önemlisi, neden neredeyse bitmek üzere olduğunu gerçekten

bilemez.

Alfa ve Omega ilkesine bir örnek olarak, eski İsrail modern İsrail'i örnekler; bu, harfi İsrail'in ruhani İsrail'i örneklediği şeklinde de tanımlanabilen peygamberî bir gerçektir. Nasıl ifade edilirse edilsin, hem eski harfi İsrail'in hem de modern ruhani İsrail'in bir başlangıç dönemi ve bir kapanış dönemi vardır. Dört tarihsel dönemin üçü geçmişte kalmıştır; şimdi dördüncü ve son dönemdeyiz.

Üç geçmiş tarihsel anlatı, dünya tarihinin son kuşağının üç tanığını temsil eder. Bu üç geçmiş tarihsel anlatı, Vahiy kitabında yüz kırk dört bin olarak temsil edilen kuşağı tanımlar. Yüz kırk dört bine değinen başka peygamberlik tarih çizgileri de vardır, ancak yüz kırk dört bin sayısı, yüz kırk dört binin, eski harfi İsrail'in on iki oymağının modern ruhsal İsrail'in on iki havarisiyle çarpılması yoluyla peygamberce temsil edilenler olduğunu ifade eden peygamberlik sembolizmini içerir.

Alfa ve Omega'nın bir başka örneği olarak, Vahiy'in on dördüncü bölümündeki üç meleğ başlangıç ve sona ilişkin bir tarihsel süreci temsil eder. Millerci hareket, üç meleğin tarihinin başlangıcını temsil eder ve yüz kırk dört binin hareketi, üçüncü meleğin mesajının sonundaki tarihi temsil eder. Alfa hareketi, 22 Ekim 1844'te araştırma yargısının açıldığını ilan etti. Omega hareketi ise yaşayanların yargısının açıldığını ilan ederek, başlangıcını 11 Eylül olarak tanımladı.

Alfa ve Omega'nın, ilhamla kolayca doğrulanan üçüncü bir örneği şudur: başlangıçta, Milleritlerin alfa hareketinde, on bakire benzetmesi harfi harfine yerine geldi. Sister White, The Great Controversy adlı kitabında, söz konusu benzetmenin o dönemde yerine geldiği bağlamında Milleritlerin tarihini ortaya koyar. Ayrıca, yüz kırk dört binin omega hareketinin de on bakire benzetmesini harfi harfine yerine getireceğini öğretir. Mesih'in sonu başlangıçla özdeşleştirdiğini gösteren üç kısa tanıklık.

Eski İsrail'in başlangıcında, Rab, kapı sövelerine sürülen kanla temsil edildiği üzere İbranilerle bir antlaşma yaptı; bu da elbette Tanrı'nın Sözünde Gece Yarısı Feryadı'nın ilk kez anılmasıdır. Vaftiz, Mesih'le bir antlaşma ilişkisini simgeler ve Pavlus, Mısır'dan çıkan İbranilerin hepsinin "'bulut"ta ve Kızıl "Deniz"de" vaftiz edildiğini öğretir. Denizi geçtikten sonra onlara manna verildi; bu da, başka şeylerin yanı sıra, bir sınama olması bağlamında yedinci gün Sebt'i'nin bir simgesidir.

"Manna" onların ilk imtihanını temsil eder ve Yeşu ile Kaleb'in mesajını reddederek onuncu ve son imtihanlarında başarısız olduklarında, Rab onları antlaşma halkı olarak reddetti ve Yeşu ile Kaleb'le antlaşma yaptı. Nihayet Vaadedilmiş Topraklar'a girdiklerinde, kırk yıl boyunca doğan erkeklere sünnet ritüeli uygulanmamıştı; çünkü bu ritüel Kadeş'teki isyanda sona erdirilmiş ve girişten hemen önce yine Kadeş'te yeniden yürürlüğe konmuştu. Bu, Alfa ve Omega'nın imzasıdır.

Çölde kırk yıl süren dolaşma, Yeşu ve Kaleb'in mesajına karşı isyanla başladı ve Musa'nın kayaya vurarak isyan etmesiyle sona erdi; böylece Tanrı'nın karakteri ve işi yanlış temsil edildi. Eski İsrail'in başlangıcı, Eski İsrail'in sonunu gösterir.

Kadim İsrail'in sonunda, İsa, Malaki kitabının üçüncü bölümündeki "Antlaşma'nın Elçisi" olarak, Daniel kitabının dokuzuncu bölümünün yerine gelmesi için, "antlaşmayı" bir hafta için birçoqlarıyla teyit etmeye geldi. Antlaşma'nın Elçisi olarak Mesih, eski antlaşma halkını es geçtiği tam o tarihsel dönemde Hristiyan kilisesiyle antlaşmaya girdi. Tanrı'nın antlaşma halkı olan kadim

İsrail'in başlangıcında Rab, önceki bir antlaşma halkını es geçip yeni seçilmiş bir halkla antlaşmaya girdi. Aynı şeyi kadim İsrail'in sonunda da yaptı.

Bir antlaşmanın simgesi evliliklerdir ve Mesih'in doğumundan MS 70'te Yerus alim'in yıkılışına kadar, peygamberlik sözleri Tanrı'nın eski harfi İsrail'den aşamalı bir boşanmasını ortaya koyar. Öyleyse, boşanma fiilen ne zaman yürürlüğe girdi, O'nun doğumunda mı, O'nun ölümünde mi, İstefanos'un taşlanması mı, yoksa Yerus alim'in yıkılışında mı?

Bu arada her ulustan ibadet edenler, Tanrı'ya ibadete adanmış tapınağın yolunu tutuyordu. Altın ve değerli taşlarla parıldayan o tapınak, güzellik ve görkemli bir görüntüyüdü. Ama Yehova artık o güzellik sarayında bulunmuyordu. İsrail, bir ulus olarak, Tanrı'dan boşanmıştı. Mesih, yeryüzündeki hizmetinin sonlarına doğru, tapınağın içini son kez seyrettiğinde şöyle dedi: "İşte, eviniz size ıssız bırakılıyor." Matta 23:38. Şimdiye dek tapınağa Babasının evi demişti; ama Tanrı'nın Oğlu o duvarların arasından çıkıp giderken, Tanrı'nın varlığı, O'nun yüceliği için yapılmış tapınaktan sonsuza dek çekildi. Elçilerin İşleri, 145.

İsa'nın Kudüs'e görkemli girişinden sonraki gün, İsa Mesih Yahudilerin evinin ıssız bırakıldığını ve boşanmanın kesinleştiğini ilan etti. Öyleyse, boşanma, İsa'nın Kudüs'e görkemli giriş yaptığı gün güneş batınca kesinleşti.

Yerus alim O'nun özenle baktığı bir çocuk gibiydi; şefkatli bir baba yoldan çıkmış bir oğul için nasıl yas tutarsa, İsa da sevgili şehir için öyle ağladı. Seni nasıl bırakayım? Seni nasıl yıkıma adanmış halde görebilirim? Günahının kâsesini doldurman için seni bırakmalı mıyım? Bir can öylesine değerlidir ki, onunla kıyaslandığında alemler önemini yitirir; ama burada kaybolmak üzere olan bütün bir ulus vardı. Hızla batıya kayan güneş göklerde gözden kaybolduğunda, Yerus alim'in lütuf günü sona erecekti. Alay Zeytin Dağı'nın sırtında duraklarken, Yerus alim'in tövbe etmesi için henüz çok geç değildi. Merhamet meleği o anda kanatlarını toplayıp altın tahtından inerek adalet ve hızla gelen yargıya yerini bırakmak üzereydi. Ama Mesih'in büyük sevgi dolu yüreği, O'nun merhametini hor görmüş, uyarılarını küçümsemiş ve ellerini O'nun kanına bulamak üzere olan Yerus alim için hâlâ yalvarıyordu. Yerus alim yalnızca tövbe etse, henüz çok geç değildi. Batan güneşin son ışınları tapınak, kule ve burçların üzerinde oyalanırken, iyi bir melek onu Kurtarıcı'nın sevgisine yöneltip yıkımını önlemez miydi? Güzel ve kutsal olmayan şehir; peygamberleri taşlamış, Tanrı'nın Oğlu'nu reddetmiş, tövbesizliğiyle kendisini esaret zincirlerine kilitlemişti—onun merhamet günü neredeyse tükenmişti!

Tanrı'nın Ruhu bir kez daha Yerus alim'e sesleniyor. Gün bitmeden, Mesih'e bir başka tanıklık daha sunuluyor. Tanıklığın sesi, peygamberi geçmişten gelen çağrıya cevap vererek yükseliyor. Eğer Yerus alim bu çağrıyı işitecek, kapılarından içeri giren Kurtarıcı'yı kabul edecek olursa, yine de kurtulabilir.

Kudüs'teki yöneticilere, İsa'nın büyük bir kalabalıkla birlikte şehre yaklaştığına dair haberler ulaşır. Ancak Tanrı'nın Oğlu için bir karşılama yoktur. Korku içinde, kalabalığı dağıtmayı umarak onu karşılamaya çıkarlar. Alay Zeytin Dağı'ndan aşağı inmeye üzereyken yöneticiler yolunu keser. Taşkın sevinç gösterilerinin nedenini sorarlar. "Bu kim?" diye sorgularken, öğrenciler ilhamla dolu olarak bu soruya cevap verirler. Etkileyici bir dille Mesih hakkında peygamberlik sözlerini tekrarlarlar:

Adem size söyleyecek: Yılanın başını ezecek olan kadının soyudur.

İbrahim'e sor, o sana söyleyecektir: 'Şalem'in Kralı Melkisedek', Esenlik Kralı. Yaratılış 14:18.

Yakup size söyleyecek: O, Yahuda oymağından Şilo'dur.

Yeşaya sana şöyle diyecek: 'İmmanuel' ve 'Harika Danışman, Güçlü Tanrı, Sonsuz Baba, Esenlik Önderi.' Yeşaya 7:14; 9:6.

Yeremya size söyleyecek: Davut'un Dalı, 'Rab bizim doğruluğumuzdur.' Yeremya 23:6.

"Daniel sana söyleyecek, O Mesih'tir.

Hoşea sana şöyle diyecek: O, 'Orduların RAB Tanrısıdır; RAB O'nun anı adıdır.' Hoşea 12:5.

Vaftizci Yahya size şöyle diyecektir: "O, dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı'nın Kuzusu'dur." Yuhanna 1:29.

Yüce Yehova tahtından şöyle ilan etti: "Bu Benim sevgili Oğlumdur." Matta 3:17.

Biz, O'nun öğrencileri, ilan ederiz: Bu, İsa, Mesih, yaşamın prensi, dünyanın kurtarıcısıdır.

"Ve karanlık güçlerin prensi O'nu itiraf eder ve şöyle der: 'Senin kim olduğunu biliyorum: Tanrı'nın Kutsalı.' Markos 1:24." Çağların Arzusu, 577-579.

İsa Mesih'in Kudüs'e görkemli girişinin tarihi, Millerit dönemindeki Gece Yarısı Çağırısı'nın tarihini tipolojik olarak örnekledi. Bayan White'tan alınan pasaj, giriş başladığında halkın Kutsal Ruh'un esinlemesi altına girdiğini, ardından Mesih'in durup Kudüs için ağladığını belirtir. Sonrasında girişi sürdürür ve Yahudi önderliğiyle karşı karşıya kalır. Bu öykünün belirli niteliklerini ayırıp Milleritlerin tarihinde tekrarlanan yol işaretlerini belirlemek istiyorum. Ama önce başlangıç ve bitiş hakkında bir noktaya değinmek istiyorum. Az önce Bayan White'tan aktardığımız bölüm bir bölümün sonunu temsil eder ve bir sonraki bölümün açılışı şöyle der.

Mesih'in Yerusulim'e zaferli girişi, göğün bulutları içinde, güç ve yücelikle, meleklerin zaferi ve kutsalların sevinci ortasında gelişinin soluk bir ön belirtisiydi. O zaman, Mesih'in kâhinlere ve Ferisilere söylediği şu sözler yerine gelecek: "Bundan böyle beni görmeyeceksiniz; ta ki 'Rab'bin adıyla gelene ne mutlu!' deyinceye kadar." Matta 23:39. Peygamberlik görünümünde Zekeriya'ya o nihai zafer günü gösterildi; ayrıca Mesih'i ilk gelişinde reddedenlerin akıbetini de gördü: "Deştikleri bana bakacaklar; tek oğluna yas tutan gibi O'nun için yas tutacak, ilk doğan için olduğu gibi acı acı dövünecekler." Zekeriya 12:10. Mesih, kenti görüp onun için ağladığında bu sahneyi önceden görmüştü. Yerusulim'in dünyevi yıkımında, Tanrı Oğlu'nun kanından sorumlu olan o halkın nihai yok oluşunu gördü.

Öğrenciler, Yahudilerin Mesih'e yönelik nefretini görmüşlerdi; fakat bunun nereye varacağını henüz göremiyorlardı. İsrail'in gerçek durumunu henüz anlamıyorlar, Yerusulim'in üzerine gelecek olan cezayı da kavrayamıyorlardı. Bunu Mesih onlara ibret verici bir dersle açıkladı.

"Yerusulim'e yapılan son çağrı boşa çıkmıştı. Kâhinler ve yöneticiler, 'Bu kim?' sorusuna karşılık kalabalık tarafından yankılanan geçmişin peygamberce sesini duymuşlardı, ama bunu

ilahi ilhamın sesi olarak kabul etmediler. Öfke ve hayret içinde halkı susturmaya çalıştılar. Kalabalığın arasında Romalı görevliler de vardı ve O'nun düşmanları, onlara İsa'yı bir isyanın önderi olarak suçladılar. O'nun tapınağa el koymak ve Yeruşalim'de kral olarak hüküm sürmek üzere olduğunu ileri sürdüler." Çağların Arzusu, 580.

Kaçırmak istemediğim nokta, İsa Mesih'in Yeruşalim'e görkemli girişinin yalnızca Millerci hareketin tarihindeki Gece Yarısı Çığılığı'nı değil, aynı zamanda dünyanın sonunu da simgelemesidir. Bu olay, Vahiy kitabının yirminci bölümünde söz edilen binyılın başlangıcında Mesih'in dönüşüyle ve binyılın sonunda Yeni Yeruşalim ile birlikte dönüşüyle ilişkilidir. Ayrıca O'nun ikinci gelişinde kötülerin ölümüyle ve binyılın sonunda onların nihai yargısıyla da ilişkilidir. Son paragrafın başında şöyle denir: "Yeruşalim'e yapılan son çağrı boşa çıkmıştı. Kâhinler ve önderler, 'Bu kim?' sorusuna cevaben kalabalıklarca yankılanan geçmişin peygamberce sesini duymuşlardı; fakat onu ilhamın sesi olarak kabul etmediler."

Son çağrı boşa çıktı ve bu çağrı "geçmişin peygamberî sesi" olarak sunuldu. Mesih'in günlerinde kalabalıklar, kendilerine yapılan son çağrıyı reddettiler; çünkü Yeremya'nın eski yollara dönmeleri yönündeki öğüdünü reddettiler. Ayrıca "satır üstüne satır" yöntemini de reddettiler; zira öğrenciler, "Bu kimdir?" sorusunu, satır üstüne satır, biraz buradan biraz da oradan olmak üzere birkaç tanıklığı bir araya getirerek yanıtlamışlardı.

Mesih Yeruşalim'e girmeye başladığında yolda durur. Bu, öğrencilerin Mesih'in binmesi için bir merkep temin etmeleriyle, peygamberlik sözünün yerine gelmesiyle başlar. O daha önce hiçbir hayvana binmemişti ve bu hayvanın üzerine de daha önce hiç kimse binmemişti. Mantık bunun bir mucize olduğunu gösterir; çünkü hangi hayvan ilk kez üzerine çıkan bir biniciyi kabul eder ve daha önce hiç kimsenin binmediği bir merkepe binmeyi kim idare edebilir? Bu, Filistlilerin Antlaşma Sandığı ile birlikte arabaya bir sunu koyup, her ikisi de yavrularını emziren ve daha önce hiç araba çekmemiş iki ineği arabaya koşmaları ve onların hemen yavrularını bırakıp Sandığı İbranilere geri götürmek üzere yola çıkmaları durumuna benzer. Sandık Yeruşalim'e doğru yoldadır ve Davut onu nihayet Yeruşalim'e getirdiğinde, Mesih'in muzaffer girişini önceden simgeler.

Mesih eşeğin üzerine binince, halk giysilerini yola sermeye, hurma dallarını kesmeye başladı ve şu haykırışlar yükseldi: "Hoşanna, Davut'un Oğlu'na! Rab'bin adıyla gelene ne mutlu! En yücelerde Hoşanna." (Matta 21:9) Önderler karşı çıkıp İsa'dan kalabalığı susturmasını istediler. Yollarına devam ettiler ve İsa, Yeruşalim'in temsil ettiği kayıp insanlık için ağlamak üzere durdu. Ardından alay devam etti ve önderler yine araya girerek İsa'nın kim olduğunu öğrenmeyi talep ettiler. Bunun üzerine öğrenciler, peygamberlerin satır satır tanıklıklarıyla karşılık verdiler.

Şu anda ele aldığımız tarihsel anlatının öncesinde, on kız benzetmesinde tasvir edilen peygamberlik çizgisindeki ilk hayal kırıklığını işaret eden Lazar'ın dirilişi ve Davut'un Kudüs'e görkemli girişinin çizgisinde Uzza'nın Antlaşma Sandığı'na dokunması yer alır. İlk hayal kırıklığı bir bekleme dönemiyle ilişkilidir; Mesih, Lazar'ın hasta olduğunu ilk duyduğunda beklemişti; tıpkı Davut'un, Uzza'nın öldüğü yerde Antlaşma Sandığı'nı bırakıp sonra gidip onu geri alana kadar beklemesi gibi. Lazar öldü ve ardından diriltildi. Daha sonra, İsa'nın üzerine binip Kudüs'e girdiği eşeği önden götüren kişi Lazar'dır.

Millerci hareketin tarihinde ikinci melek, bekleme zamanının başlangıcını işaretleyen ilk hayal kırıklığında, 19 Nisan 1844'te geldi. Bundan sonra Samuel Snow, Gece Yarısı Çılgılığı mesajını kademeli olarak geliştirmeye başladı. Bu mesajın aşamalı gelişimi, Mesih'in Kudüs'e girişiyle temsil edilir. Snow'un çalışmasının ilerleyişi ayrıca Ahit Sandığı'nın Filistlilerden arabaya, oradan Uzzah'a ve nihayet Kudüs'e uzanan yolculuklarıyla da temsil edilir.

Giriş, önderler Mesih'e kalabalığı susturmasını söylediklerinde halkın bir beyanıla başlar; ardından Mesih'in ağlaması gelir; sonra da inatçı önderler Mesih'in kim olduğunu sorduklarında öğrencilerin beyanı gelir. Halktaki ilhamın, inatçı önderlerin ilk tepkisini doğuran tezahürü, öğrenciler geçmiştten çok sayıda peygamberlik tanıklığını "satır üzerine satır" ortaya koyduklarında tekrarlandı. O gün güneş battığında, Kadim İsrail Tanrı'dan boşanmıştı.

O tarihsel anlatıda, öğrencilerin "Kudüs'ün üzerine gelecek cezayı kavramadıkları" bildirilir. "Kudüs'ün üzerine gelecek" "ceza", öğrenciler için "önemli bir ibret dersi" ile örneklendirildi. Bu önemli ibret dersi, incir ağacının lanetlenmesiydi. Öğrencilerin henüz anlamadığı Kudüs'ün yıkımı, incir ağacının lanetlenmesiyle ve Mesih'in daha önce incir ağacıyla ilgili öğrettiği benzetmeyle de örneklendirildi.

Uyarı tüm zamanlar içindir. Mesih'in kendi kudretiyle yaratmış olduğu ağacı lanetleme eylemi, tüm kiliselere ve tüm Hristiyanlara bir uyarı olarak duruyor. Hiç kimse başkalarına hizmet etmeden Tanrı'nın yasasını yaşayamaz. Ama Mesih'in merhametli, özverili yaşamını yaşamayan birçok kişi var. Kendilerini mükemmel Hristiyanlar sanan bazıları, Tanrı'ya hizmetin ne olduğunu anlamıyor. Kendilerini hoşnut etmek için plan yapar ve çalışırlar. Yalnızca kendilerini esas alarak hareket ederler. Zaman, yalnızca kendileri için biriktirebildikleri ölçüde değerlidir. Hayatın tüm işlerinde amaçları budur. Başkaları için değil, kendileri için hizmet ederler. Tanrı onları, özverili hizmetin yerine getirilmesi gereken bir dünyada yaşasınlar diye yarattı. Onları, mümkün olan her yolla hemcinslerine yardım etsinler diye tasarladı. Ama benlikleri o kadar büyüktür ki başka hiçbir şeyi göremezler. İnsanlıkla temas halinde değiller. Bu şekilde kendi için yaşayanlar, her türlü iddiada bulunan ama meyvesiz kalan incir ağacı gibidir. İbadetin biçimlerine uyarlar, ama tövbe de iman da olmadan. Sözde Tanrı'nın yasasını yüceltirler, ama itaat eksiktir. Söylerler, ama yapmazlar. İncir ağacına dair verilen hükümde Mesih, bu boş gösterişin kendi gözünde ne denli iğrenç olduğunu gösterir. Açıkça günah işleyen kişinin, Tanrı'ya hizmet ettiğini iddia edip de O'nun yüceliği için meyve vermeyen kimseden daha az suçlu olduğunu beyan eder.

Mesih'in Kudüs'ü ziyaretinden önce söylenen incir ağacı benzetmesi, meyvesiz ağacı lanetlerken öğrettiği dersle doğrudan bağlantılıydı. Çağların Arzusu, 584.

Liderlerle yaşanan son yüzleşmeden sonra, İsa gece boyunca dua etmek için inzivaya çekildi; ertesi sabah ise incir ağacının yanından geçerken onu lanetledi.

Olgun incir mevsimi değildi; sadece bazı yörelerde bulunuyordu; ve Kudüs civarındaki yüksek yerlerde gerçekten de 'incir zamanı henüz değildi' denebilirdi. Ama İsa'nın geldiği bahçede, bir ağaç diğerlerinin hepsinden ileride görünüyordu. Çoktan yapraklanmıştı. İncir ağacının tabiatı gereği, yapraklar açmadan önce gelişmekte olan meyve belirir. Bu nedenle, yaprakları tam olan bu ağaç iyi gelişmiş meyve vaat ediyordu. Ancak görünüşü aldatıcıydı. Dallarını, en alttaki

daldan en üstteki sürgüne kadar aradığında, İsa 'yapraklardan başka bir şey' bulamadı. Gösterişli bir yaprak yığınının ibaretti, başka bir şey değil.

"Mesih onu soldurucu bir lanetle lanetledi. 'Artık bundan böyle sonsuza dek senden hiç kimse meyve yemesin,' dedi. Ertesi sabah, Kurtarıcı ve öğrencileri yine kente giderlerken, kurumuş dallar ve sarkmış yapraklar dikkatlerini çekti. 'Rabbi,' dedi Petrus, 'bak, lanetlediğin incir ağacı kurumuş.'"

Mesih'in incir ağacını lanetlemesi, öğrencileri hayrete düşürmüştü. Bu onlara O'nun yollarına ve işlerine benzemiyordu. Dünyayı yargılamak için değil, dünya O'nun aracılığıyla kurtulsun diye geldiğini ondan sık sık duymuşlardı. O'nun şu sözlerini hatırladılar: "İnsanoğlu insanların yaşamlarını yok etmek için değil, onları kurtarmak için geldi." Luka 9:56. O'nun yaptığı bütün harika işler yıkmak için değil, hep eski haline getirmek içindi. Öğrenciler O'nu yalnızca Yenileyen, Şifa Veren olarak tanımışlardı. Bu eylem ise istisnaydı. Amacı neydi? diye sordular.

Tanrı 'merhameti sever.' 'Varlığım hakkı için—diyor Rab Tanrı—kötünün ölümünden hoşnut değilim.' Mika 7:18; Hezekiel 33:11. O'nun için yıkım işi ve yargıyı ilan etmek 'alışılmadık bir iş'tir. Yeşaya 28:21. Ama geleceğin üzerindeki perdeyi kaldırıp insanlara günah yolunun sonuçlarını göstermesi merhamet ve sevgisiyledir.

İncir ağacının lanetlenmesi, canlandırılmış bir benzetmeydi. O meyvesiz ağaç, gösterişli yapraklarını adeta Mesih'in yüzüne karşı sergileyerek, Yahudi ulusunun bir simgesiydi. Kurtarıcı, İsrail'in yıkımının nedenini ve kesinliğini öğrencilerine açıkça göstermek istedi. Bu amaçla ağacı ahlaki niteliklerle donattı ve onu ilahi gerçeğin açıklayıcısı yaptı. Yahudiler, Tanrı'ya bağlılıklarını ilan ederek, diğer bütün uluslardan ayrı ve belirgin bir konumda duruyorlardı. O'nun tarafından özellikle kayırılmışlardı ve diğer bütün halklardan üstün bir doğruluğa sahip olduklarını iddia ediyorlardı. Ama dünya sevgisi ve kazanç hırsıyla bozulmuşlardı. Bilgileriyle övünüyorlardı; oysa Tanrı'nın hükümlerinden habersizdiler ve ikiyüzlülükle doluydular. Meyvesiz ağaç gibi, gösterişli dallarını yukarıya doğru yayıyor, görünüşte gür ve göze güzel görünüyorlardı; ama 'yalnızca yaprak' veriyorlardı. Yahudi dini, görkemli tapınağı, kutsal sunakları, başlıklı kâhinleri ve etkileyici törenleriyle dıştan bakıldığında gerçekten güzeldi; fakat alçakgönüllülük, sevgi ve iyilikseverlik eksikti. Çağların Arzusu, 581, 582.

Yanıtlamakta olduğumuz iki soru ortaya atarak başladık. Bu sorular şunlardı: "Dirilerin yargısı 11 Eylül'de neden başladı? Kutsal Kitap'a göre dirilerin yargısı nedir?"

Az önce ortaya koyduğumuz birkaç peygamberlik satırı, yaşayanların yargısının Kutsal Kitap tanıklarındır. Bu peygamberlik satırları, yargının yalnızca 'ABC'si'nden çok daha fazlasını ele alır, ama biz önce 11 Eylül ve yaşayanların yargısıyla ilgili soruları yanıtlıyoruz.

'Gördüm,' diyor peygamber Daniel, 'ta ki tahtlar kuruldu ve Günlerin Eskisi oturdu; giysisi kar gibi beyazdı ve başındaki saçlar saf yün gibiydi; tahti alev alevdi ve tekerlekleri yakıcı ateşti. Önünden ateşten bir ırmak çıktı ve gelip aktı; binlerce bin O'na hizmet ediyordu ve on binlerce on bin O'nun huzurunda duruyordu; yargı kuruldu ve kitaplar açıldı.' Daniel 7:9, 10, R.V.

İşte böylece, insanların karakterleri ve yaşamlarının, bütün yeryüzünün Yargıcı'nın huzurunda gözden geçirileceği o büyük ve ciddi gün, peygambere bir görünümde sunuldu; ve herkese 'işlerine göre' karşılık verilecekti. Günlerin Eskisi Tanrı Baba'dır. Mezmur yazarı şöyle der: 'Dağlar doğmadan önce, ya da sen yeri ve dünyayı meydana getirmeden önce, ezelden ebede kadar Tanrı sensin.' Mezmur 90:2. Yargıya başkanlık edecek olan, varlığın kaynağı ve bütün yasanın menbaı O'dur. Ve kutsal melekler, hizmet edenler ve tanıklar olarak, sayıları 'on binlerce on bin ve binlerce bin' olan, bu büyük yargı divanında hazır bulunurlar.

"Ve işte, İnsanoğlu'na benzer biri göğün bulutlarıyla geldi ve Günlerin Eskisi'ne geldi; onu O'nun önüne yaklaştırdılar. Ve O'na, bütün halkların, ulusların ve dillerin O'na hizmet etmesi için egemenlik, yücelik ve bir krallık verildi; O'nun egemenliği, geçmeyecek olan sonsuz bir egemenliktir." Daniel 7:13, 14. Burada anlatılan Mesih'in gelişi, O'nun yeryüzüne ikinci gelişi değildir. Aracılık görevini tamamlayışının sonunda kendisine verilecek egemenliği, yüceliği ve krallığı almak üzere gökte Günlerin Eskisi'nin huzuruna gelir. 1844'te 2300 günün bitiminde gerçekleşeceği peygamberlikte önceden bildirilen geliş, O'nun yeryüzüne ikinci gelişi değil, işte bu gelişidir. Göksel meleklerin eşliğinde Büyük Başkâhinimiz En Kutsal Yer'e girer ve orada Tanrı'nın huzurunda, insanlar adına hizmetinin son eylemlerini yerine getirmek üzere belirir: araştırmacı yargı işini yürütmek ve nimetlerinden yararlanmaya hak sahibi olduğu gösterilen herkes için kefarete gerçekleştirmek.

Sembolik hizmette, yalnızca itiraf ve tövbeyle Tanrı'nın huzuruna gelen ve günah sunusunun kanı aracılığıyla günahları kutsal yere aktarılmış olanlar Kefarete Günü hizmetinde yer alırlardı. Aynı şekilde, nihai kefaretin ve araştırmacı yargının o büyük gününde ele alınan tek davalar Tanrı'nın adını taşıyan halkındır. Kötülerin yargılanması ayrı ve bağımsız bir iştir ve daha sonraki bir dönemde gerçekleşir. 'Yargı Tanrı'nın evinden başlamalıdır; eğer önce bizden başlarsa, Müjde'ye uymayanların sonu ne olacaktır?' 1. Petrus 4:17.

İnsanların adlarının ve yaptıklarının kaydedildiği göksel kayıt kitapları, yargının kararlarını belirlemek içindir. Peygamber Daniel şöyle der: 'Yargı kuruldu ve kitaplar açıldı.' Aynı sahneyi tasvir eden vahyi alan kişi şöyle ekler: 'Başka bir kitap daha açıldı; bu yaşam kitabıdır. Ölüler ise kitaplarda yazılı olanlara dayanarak, yaptıklarına göre yargılandılar.' Vahiy 20:12.

Yaşam Kitabı, Tanrı'nın hizmetine girmiş olanların hepsinin adlarını içerir. İsa öğrencilerine buyurdu: "Adlarınız göklerde yazılı olduğu için sevinin." Luka 10:20. Pavlus, "adları Yaşam Kitabı'nda yazılı olan" sadık emektaşlarından söz eder. Filipililer 4:3. Daniel, "eşi benzeri görülmemiş bir sıkıntı zamanı"na bakarak, Tanrı'nın halkının kurtulacağını, "kitapta adı yazılı bulunan herkes"i kurtulacağını bildirir. Ve Vahiy yazarı, yalnızca adları "Kuzu'nun Yaşam Kitabı'nda yazılı" olanların Tanrı'nın kentine gireceğini söyler. Daniel 12:1; Vahiy 21:27.

'Bir anı kitabı' Tanrı'nın huzurunda yazılıdır; içinde 'Rab'den korkanlar ve O'nun adını düşünenler'in iyi işleri kaydedilir. Malaki 3:16. Onların iman sözleri, sevgi eylemleri gökte kaydedilir. Nehemya, şöyle dediğinde buna değinir: 'Beni an, ey Tanrım, ... ve Tanrım'ın evi için yaptığım iyi işleri silme.' Nehemya 13:14. Tanrı'nın anı kitabında her doğruluk işi ölümsüzleştirilir. Orada karşı konulan her ayartı, yenilen her kötülük, dile getirilen her şefkat sözü sadakatle kaydedilir. Ve her fedakârlık eylemi, Mesih uğruna katlanılan her acı ve keder kaydedilir. Mezmur yazarı şöyle der: 'Dolaşmalarımı sayarsın; gözyaşlarımı kabına koy; onlar

Senin kitabında değil mi?' Mezmur 56:8.

İnsanların günahlarının da bir kaydı vardır. 'Çünkü Tanrı, ister iyi ister kötü olsun, gizli olan her şeyle birlikte her işi yargıya getirecektir.' 'İnsanların söyledikleri her boş söz için, yargı gününde hesap verecektir.' Kurtarıcı şöyle der: 'Sözlerinle aklanacaksın ve sözlerinle mahkûm edileceksin.' Vaiz 12:14; Matta 12:36, 37. Gizli amaçlar ve niyetler yanılmaz sicilde yer alır; çünkü Tanrı 'karanlığın gizlediklerini aydınlığa çıkaracak ve yüreklerin tasarılarını açığa çıkaracaktır.' 1 Korintliler 4:5. 'İşte, Benim önümde yazılıdır, ... sizin suçlarınız ve babalarınızın suçları birlikte, diyor Rab.' Yeşaya 65:6, 7.

Her insanın yaptıkları Tanrı'nın huzurunda gözden geçirilir ve sadakat ya da sadakatsizlik bakımından kayda geçirilir. Gökteki kitaplarda her ismin karşısına, korkutucu bir kesinlikle, söylenen her yanlış söz, yapılan her bencilce eylem, yerine getirilmemiş her görev ve her gizli günah, her türlü ustalıklı ikiyüzlülükle birlikte, kaydedilir. Gökten gönderilen uyarıların ya da azarlamaların göz ardı edilmesi, boşa harcanan anlar, değerlendirilmeyen fırsatlar, iyi ya da kötü için ortaya konan etki ve bunun geniş kapsamlı sonuçları, bunların hepsi kayıt tutan melek tarafından kayda geçirilir.

Tanrı'nın yasası, insanların karakterleri ve yaşamlarının yargıda sınanacağı ölçüttür. Bilge kişi şöyle der: "Tanrı'dan kork ve O'nun buyruklarını tut; çünkü bu insanın bütün görevidir. Çünkü Tanrı her işi yargıya getirecektir." Vaiz 12:13, 14. Elçi Yakup kardeşlerini şöyle uyarır: "Özgürlük yasasına göre yargılanacak olanlar olarak, öyle konuşun ve öyle davranın." Yakup 2:12.

Yargıda 'layık sayılanlar' doğruların dirilişinde pay alacaklardır. İsa şöyle dedi: 'O dünyayı ve ölümlerden dirilişi elde etmeye layık sayılanlar ... melekler gibi olacaklardır; ve dirilişin çocukları oldukları için Tanrı'nın çocuklarıdır.' Luka 20:35, 36. Yine O, 'iyi yapanların' 'yaşam dirilişine' çıkacaklarını bildirir. Yuhanna 5:29. Doğrular arasından ölmüş olanlar, 'yaşam dirilişi'ne layık sayıldıkları yargıdan sonra diriltileceklerdir. Bu nedenle, kayıtları incelenip durumları karara bağlanırken yargı kürsüsünde bizzat hazır bulunmayacaklardır.

İsa, Tanrı'nın huzurunda onların lehine aracılık etmek üzere onların savunucusu olarak görünecektir. 'Bir kimse günah işlerse, Baba'nın yanında bir Savunucumuz var: Doğru olan İsa Mesih.' 1 Yuhanna 2:1. 'Çünkü Mesih, gerçeğin örnekleri olan el yapısı kutsal yerlere değil, fakat göğün kendisine, şimdi bizim için Tanrı'nın huzurunda görünmek üzere girdi.' 'Bu nedenle onun aracılığıyla Tanrı'ya gelenleri bütünüyle kurtarmaya da gücü yeter; çünkü onlar için aracılık etmek üzere sonsuza dek yaşar.' İbraniler 9:24; 7:25.

Yargıda kayıt kitapları açıldığında, İsa'ya iman etmiş olanların yaşamları Tanrı'nın önünde gözden geçirilir. Yeryüzünde ilk yaşayanlardan başlayarak, Savunucumuz ardışık her kuşağın durumunu sunar ve yaşayanlarla son bulur. Her ad anılır, her durum titizlikle incelenir. Adlar kabul edilir, adlar reddedilir. Tövbe edilmemiş ve bağışlanmamış günahları kayıt kitaplarında kalanların adları yaşam kitabından silinecek, iyi işlerinin kaydı da Tanrı'nın anı kitabından silinecektir. Rab Musa'ya şöyle buyurdu: 'Kim Bana karşı günah işlerse, onu kitabımdan sileceğim.' Çıkış 32:33. Ve peygamber Hezekiel şöyle der: 'Doğru kişi doğruluğundan döner ve kötülük işlerse, ... yaptığı bütün doğruluklar anılmayacaktır.' Hezekiel 18:24. Büyük

Mücadele, 479-483.

Bu dizinin bir sonraki makalesinde bu çalışmayı sürdüreceğiz ve ortaya atılan soruları
yanıtlayacağız.